

เรื่อง
ภาพ
แปล

สึโยชิ โยชิโอกะ
Tsu Yoshi Yoshioka
เซจิ คิกุจิ
Seiji Kikuchi
วิภาณี พิเชษฐวาทิน

การประชุม
สามอาณาจักร
อันยุ่งเหยิง

เหล่า จอม ปราชณ

5

PHOENIX

KENJA NO MAGO Vol.5 KYORAN DOTO NO SANGOKU KAIKAN
©Tsu Yoshi Yoshioka 2016
First published in 2016 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

โลโก้ในเวลล์ ลำดับที่ 141

เทียนจอมปราญ์ 5

การประสูณสามอาณาจักรอันยุ่งเหยิง

เรื่อง: สีโยชิ โยชิโอะกะ

ภาพ: เซจิ คิกุจิ

แปล: วิสุทธิ์ พิเศษสุวรรณิช

KENJA NO MAGO Vol.5 KYORAN DOTO NO SANGOKU KAIDAN
©Tsuayoshi Yoshioka 2016
First published in 2016 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานที่ที่มีอยู่จริงแต่อย่างใด

ISBN 978-616-464-218-8

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2562

ที่ปรึกษา: อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

หัวหน้าทีมบริหารฝ่ายปฏิบัติการ: ทาโร อิวาซากิ

บรรณาธิการ: สิตานัน สมิตะพินทุ

ศิลปกรรม: Tapioca-T.

พิสูจน์อักษร & คอมพิวเตอร์: รัชนี เจ้าพระยา

ฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ: กฤษณิ ตั้งประเสริฐสุข

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ **PHOENIX** ในเครือบริษัทคาโดคาเวะ อมรินทร์ จำกัด

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2434-0333 เว็บไซต์ www.phoenixnext.com

แยกสีและพิมพ์

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010 โทรสาร 0-2433-2742, 0-2434-1385

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

ราคา 275 บาท

หากหนังสือมีความผิดพลาด หน้าสลับ หน้าหาย หรือเกิดความชำรุดอันเนื่องมาจากกาพิมพ์
สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ โทร. 0-2434-0333 หรือ **PHOENIX NEXT**



บทนำ

‘อัลติเมต เมจิเซียนส์’ กลุ่มจอมเวทที่จัดตั้งขึ้นโดยมีเพียงสมาชิกของสมาคมวิทย์หนึ่งจากโรงเรียนเวทมนตร์ชั้นสูงเอิร์ลสไฮต์

พวกเขาได้รับการประดับยศเพราะช่วยเหลือราษฎรจากการจู่โจมของจอมมาร คัตรูของมนุษยชาติถึงสองครั้งสองครา

ในจำนวนนั้น ช่วงหลายเดือนมานี้ชินได้รับการประดับยศเป็นครั้งที่สอง

เนื่องจากผลงานเหนือธรรมดา นั้น จึงได้รับฉายา ‘ราชาเวท’ จากติเซียม ฟอน เอิร์ลสไฮต์ ราชาแห่งราชอาณาจักรเอิร์ลสไฮต์

ในโลกนี้ไม่มีคำว่า ‘ราชาปีศาจ’ ประชาชนจึงคิดว่าหมายถึงราชาแห่งนักเวทและยอมรับโดยง่าย

ชินรู้สึกเสียใจที่ปลั่งปากต่อหน้าเจ้าชายรัชทายาททอกุสต์ จนติเซียมผู้เป็นพ่อรู้เรื่องเข้า ทว่าสายไปเสียแล้ว

บวกกับความที่ว่า เดิมทีชินถูกจับตามองเป็นอย่างมาก ฉายา ‘ราชาเวท’ เลยเป็นที่รู้จักกันไปทั่วในหมู่ประชาชนทันที

อีกด้านหนึ่ง หลังทำลายจักรวรรดิ เหล่าจอมมารเกิดแตกคอกันเอง

พวกจอมมารหัวรุนแรงนั้นหงุดหงิดพวกหัวเก่าอย่างชดรอมน จึงแยกตัวและพยายามโจมตีอาณาจักรต่างๆ ด้วยตัวเอง แต่พวกเขา

ทุกคนเป็นสามัญชนของอดีตจักรวรรดิ

สามัญชนของจักรวรรดิไม่ได้รับการศึกษาจึงค่อนข้างโง่เขลา ตรงจุดนั้นถูกใช้ประโยชน์โดยเซสต์ คนสนิทของชตรอมและอดีตหัวหน้าหน่วยข่าวกรองของจักรวรรดิ ให้เป็นเหยื่อวิเคราะห์ จุดอ่อนกับพลังต่อสู้ของชินผู้อาจเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุด

ผลลัพธ์นั้นทำให้ลอร์เรนซ์ผู้เป็นลูกน้องของเซสต์ที่ปะปนไปกับจอมมารหัวรุนแรงเลิกคิดจะสู้กับชินตรงๆ เนื่องจากพลังโจมตีอันแข็งแกร่งกับพลังป้องกันดุจกำแพงเหล็กกล้าของชินซึ่งเห็นได้จากการโจมตีสองครั้ง

ลอร์เรนซ์ครุ่นคิดว่าจะจัดการคนรอบข้างแทนเจ้าตัวได้ไหมนะ และเขาล่วงรู้เรื่องหนึ่งตอนโจมตีครั้งที่สอง

ลอร์เรนซ์คิดว่านี่อาจเป็นช่องทางพิชิตนักเวทเหนือธรรมดาอย่างชิน วอลพอร์ต จึงรีบรายงานเซสต์ผู้บังคับบัญชา

พอเซสต์ได้ฟังรายงานนั้น เขาก็เริ่มเตรียมตัวเคลื่อนไหวครั้งต่อไป

ขณะที่เหล่าจอมมารคิดแผนต่อไปและเตรียมลงมือพวกชินนั้น...





บทที่ 1

การค้นพบใหม่คือการค้นพบอันยิ่งใหญ่



สถานการณ์เลวร้ายสุดขีด

ฉันได้รับฉายาราชาเวทจากอาตติชในพิธีประดับยศทั้งที่พยายามหาทางเลี่ยงแล้ว

ถ้าประกาศอย่างเป็นทางการแบบนั้น แปปเดียวคงรู้กันไปทั่วเมืองหลวง

หลังพิธีประดับยศครั้งที่สองของผม เมื่อเดินทางไปในเมือง...

“ฮะ! ท่านราชาเวท!”

“กรี๊ด! ท่านราชาเวทชิน!”

“ตำแหน่งราชาแห่งนักเวท...ช่างเหมาะสมจริง ๆ เนะอะ”

เวลาเรียกชื่อผมจะแถมฉายามาให้ด้วย

“ไม่กลัว...ออกไปเดินข้างนอกแล้ว...”

พอออกไปเดินข้างนอกจะโดนเรียกว่าราชาเวท ราชาเวทไม่หยุด หมุ่นี่เลยงดออกไปข้างนอก

เพราะออกไปเดินข้างนอกอย่างสบายอารมณ์ไม่ได้ เลยอดเด็ดกับชิซึลี จะเจอกันได้ก็แค่ในบ้าน

“ยะ...อย่าใส่ใจเลยจ๊ะ ที่อายก็เพราะยังไม่เคยชิน พอชินแล้วคงไม่เป็นไรหรอก”

“ไม่อยากจะชินเลย...”

“แต่ว่าชื่อทีมก็คุ้นชินตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้นี่จ๊ะ อีกเดี๋ยวก็คงชิน

กับฉายาเอง”

ชิซึสึนั่งลงข้างผม พลังเอ๋อแบบนั้นแล้วส่งยิ้มให้
ชิซึสึยังเอาใจใส่ผมอย่างใกล้ชิดเหมือนเดิม
เป็นคนดีจริงๆ นะ...

“ไม่เลวนี่ ชิซึสึ กล่อมชินซะอยู่หมดเลย”

ขณะจมดิ่งอยู่กับความอ่อนโยนของชิซึสึ คุณย่าก็พูดเช่นนั้น
ด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“เอ๋? มะ...ไม่ได้ตั้งใจแบบนั้น...”

“เดอะน่า กล่อมไปแบบนี้แหละ พอทำอย่างนั้นความ
สัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาจะราบรื่น”

“คะ...คะ!”

คุณย่า...จริงอยู่เคยได้ยินบ่อยๆ ว่าหากภรรยาเป็นใหญ่ ชีวิต
สามีภรรยาจะราบรื่น แต่ไม่เห็นต้องบอกให้กล่อมเลยนี่นา

แถมชิซึสึยังตอบรับอย่างแข็งขันอีก

“ฉันโดนชิซึสึกล่อมเทรอ”

“เอ๋? ฮ๊ะ! ไม่ใช่ะชินคุง! ฉะ...ฉันไม่ได้ตั้งใจจะกล่อม...”

“โอ๊ะ? ไม่ฟังคำสั่งคำสอนของฉันเทรอ”

“ปะ...เปล่าคะ! ไม่ใช่อย่างนั้น...”

ชิซึสึรีบพูดแก้ตัวเมื่อโดนผมถาม แต่จังหวะนั้นก็โดนคุณย่า
ไล่บี้

“โอ้ คุณย่า อย่าสิ น่าสงสารนะ”

“ฮึๆๆ”

บางที คนที่ชิซึสึรับมือได้ยากที่สุดในโลกคงเป็นคุณย่า

ผู้มีอำนาจเด็ดขาดในบ้านที่ตนแต่งเข้า

ถ้าผมพุดล้อเล่นยังพอทำเนา แต่หากคนพุดคือคุณย่าคงช้า



ไม่ออก

ดังนั้นผมจึงพูดลอบให้ซิชิลีรู้สึกอึดใจ

“ไม่ต้องใส่ใจหรอก คุณย่าแค่ล้อเล่นนะ”

พูดจบผมก็ลูบหัวเธอ

“อา...งั้นเหอ ค่อยยังชั่ว”

คงเพราะบอกว่าไม่ต้องใส่ใจพร้อมกับโดนลูบหัว ไม่นาน
ใบหน้าที่เกือบจะร้องไห้นั้นก็มียิ้มขึ้นมา

“ซะๆ ไร่เสียสาจิงนะ”

“โฮ่ๆ แต่ว่ารุ่นห่วยอย่างนี้คงออกไปข้างนอกสองคนไม่ได้
ละนะ”

คุณปู่พูดถูก หลังพิธีประดับยศทุกคนในทีมไม่กล้าออกไป
เดินข้างนอกสบายๆ โดยไม่ต้องคิดอะไร

จริงอยู่ว่าใบหน้าที่ทุกคนอาจยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก

แต่ชื่อกับประวัติของผู้ได้รับการประดับยศจะเผยแพร่ออกไป

ในไม่ช้า

แน่นอน ย่อมมีผู้ที่รู้จักพวกเขาปรากฏตัว

หากเดินในเมืองโดยไม่ระวังจะถูกคนพวกนั้นเจอตัวและ
ห้อมล้อมในพริบตา

“แบบนี้สั่งเสียต้องรีบสอนเวทมนตร์เกรดให้จะดีกว่า”

“นั่นสิจ๊ะ...วันก่อนมาเรียบอกว่าโดนผู้ชายหลายคนส่งเสียง
ทักจนรำคาญเลย”

“ผู้ชายที่เข้ามาหาหลังมีชื่อเสียงคงไม่ใช่คนดี...สินะ นึกภาพ
ตอนพวกนั้นโดนขับพลิวทีละคนออกชัดแจ่มแจ้งเลย...”

บอกว่าอยากได้แฟน แต่กลับปฏิเสธผู้ชายที่เข้ามาจีบ

บางทีก็สงสัยว่าอยากทำอะไรกันแน่ แต่มาเรียกเกลียดการ



โดนจีบ

ตั้งนั้น วันนี้เธอก็ยังคงรอคอยการพบพานเหมือนในละคร
ทว่าความจริงช่างโหดร้ายนัก...

“ท่าทางจะโดนจีบเยอะเหมือนเดิม ผลลัพธ์เลยกลายเป็น
อย่างนั้น ส่วนฉัน...ตอนออกไปข้างนอกเดินกับชินคุง เลยไม่เป็นใน
นะจ๊ะ”

ชิซึลีสวดด้วยท่าทางเอียงอายเล็กน้อย

ชิซึลีสอบอกว่าไม่เป็นไร...แต่ความจริงเธอไม่ได้ออกไปเดิน
ข้างนอกคนเดียว

ไม่สิ ออกไปเดินไม่ได้ต่างหาก

เวลาออกไปข้างนอกมักอยู่กับผมหรือไม่ก็คุณปู่กับคุณย่า
คนใดคนหนึ่ง

เวลาอยู่บ้านตัวเองก็ออกไปข้างนอกด้วยรถม้าของที่บ้าน
เสมอ ไม่สามารถเดินข้างนอกโดยไร้คนคุ้มกันได้เหมือนก่อนหน้านี้นี้
ทำไมถึงกลายเป็นอย่างนั้นนะเธอ

เพราะคำร่ำลือของชิซึลีสู่ในราชอาณาจักรสวีตแพร่มาถึง
เอิร์ลสไฮด์ด้วยนะสิ ทำให้มีผู้นับถือเธอเป็น ‘นักบุญหญิง’ และ
ต้องการขอความช่วยเหลือเป็นจำนวนมาก

หากออกไปในเมืองคนเดียวคงถูกล้อมเพื่อขอความช่วยเหลือ
ในพริบตา

แต่ฉันยังพอทำเนา แต่รู้สึกว่าจะมีพวกคิดไม่ซื่ออยู่ด้วย
เลยต้องมีคนคุ้มกันในความหมายที่ต่างกับก่อนหน้านี้นี้

แต่ว่า...คงไม่มีใครสามารถทำอะไรกับชิซึลีสอนนี้หรอก...

เพราะมีภาพลักษณ์ของนักบุญหญิงนำหน้าจึงนึกว่าเธอเก่ง
แค่การรักษา จนมีหลายคนคิดว่าน่าจะใช้กำลังจัดการได้...เจ้าหน้าที่



สืบสวนออร์ทแห่งกองกำลังนครบาลที่มามีบ้านเราเมื่อวันก่อนบอกแบบนั้น

ได้ยินว่ามีพวกที่ต้องการหาทางดึงตัวพวกเราไปทำเรื่องชั่วร้าย... เลยต้องวุ่นวายกับการสืบสวนและจับกุมคนพวกนั้น

‘ทำทางคิดจริงจึงว่าจะดึงพวกคุณที่สามารถปราบจอมมารสบายๆ ไปเป็นพวกตัวเองได้... ช่างเป็นพวกไร้ทางเยียวยาจริง ๆ ครับ’
 ยังไงก็ระวังไว้หน่อยนะครับ หลังจากเดือนแบบนี้เขาก็กลับไป

ดังนั้นไม่เพียงตอบรับการเรียกร้องของริน แต่จำเป็นต้องฝึกเวทมนตร์เกตเพื่อความปลอดภัยของทุกคนและเพื่อไม่ให้สร้างความวุ่นวายให้กับเมือง

“ว่าแต่... ความคาดหวังของประชาชนต่อชินคุงเพิ่มขึ้นสูงจริง ๆ นะจ๊ะ...”

“กะแล้วต้องเป็นแบบนี้”

ทุกคนในทีมมีพลังโค่นจอมมารและ... ถึงจะไม่อยาก แต่ผมได้กระทั่งฉายาราชานักเวทสามารถโค่นจอมมารซึ่งเป็นภัยคุกคามของมนุษยชาติได้สบายๆ

มีคนที่ทำเรื่องนั้นได้จริง

ส่งผลให้ความคิดที่ว่า ‘จอมมารไม่น่ากลัว’ กระจายไปทั่วเมืองตามที่กังวลก่อนหน้านี้

พอบอกกับอาดิซซึ่งมาบ้านเราวันก่อนว่าตกอยู่ในสถานการณ์ที่อยากหลีกเลี่ยง อาดิซก็เอ่ยอย่างพิศมัยว่า

“ดีแล้วนี่ มีการประกาศในกองทัพตั้งแต่ทหารระดับสูงถึง



ทหารระดับล่างแล้ว ว่าผู้ที่โค่นจอมมารได้มีเพียงพวกชินคุง”

คนทั่วไปไม่ได้สู้กับจอมมารจะดีใจก็ไม่ใช่เป็นไรสินะ แต่ว่า...
“พวกคนในกองทัพยอมรับหรือครับ”

“พอบอกว่าการจะโค่นจอมมารต้องมีฝีมือขนาดปราบอสุรกายระดับภัยพิบัติได้โดยลำพัง...ทุกคนก็เลยยอมรับนะ”

จริงสิ เมจิงเคยบอกนี่นะ อสุรกายระดับภัยพิบัติคือตัวสร้าง
แผลใจของกองทัพ...

ต่อให้จินตนาการความแข็งแกร่งของจอมมารไม่ออก แต่
น่าจะเข้าใจความน่ากลัวของอสุรกายระดับภัยพิบัติเป็นอย่างดี

“แล้วการประชุมสามอาณาจักรล่ะครับ? อาจมีผลกระทบ
ก็ได้...”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง อาจทำให้เจรจายากขึ้นก็จริง แต่อยาก
ให้ประชาชนทุกคนคิดว่าจอมมารไม่ใช่สิ่งน่ากลัว เพราะถ้ารู้สึกลัว
เกินไปจนทำให้บรรยากาศในอาณาจักรแยลงคงลำบากน่าดู”

“...ขอบคุณข่าวสารเหอครับ”

มนุษยชาติไม่มีทางชนะ โลกตกอยู่ในอันตราย...ชินมีข่าว
อย่างนั้น อาณาจักรมีหวังวุ่นวายไกลาหล

“รู้จักคำพูดยาก ๆ แบบนั้นด้วยสินะ? เรื่องก็เป็นอย่างนั้นละ”

พอจะเข้าใจคำพูดของอาตีชอยู่

หากนี่เป็นแค่เรื่องของเอิร์ลสไฮด์คงไม่มีปัญหา

แต่คราวนี้จะมีการประชุมสามอาณาจักร

จึงกลัวใจว่าอาจส่งผลต่อการประชุมนั้น...

พอคิดเช่นนั้นแล้วจะเข้าไปคุยกับอาตีช ก็โดนอีกห้ามไว้

“การเจรจากับอาณาจักรเป็นงานของเรา แกไม่ต้องห่วงหรอก”

“...”



หว่า...เอ่ยคำพูดที่คาดไว้กับซิชิลีในบ้านพักชายทะเลออกมา
จริง ๆ ด้วย

“มีอะไรหรือ”

“ปะ...เปล่า...ไม่มีอะไร...”

“...เรื่องนั้นเอาไว้จะถามทีหลัง การประชุมกับสองอาณาจักร
ให้เป็นหน้าที่เราเอง จำลองสถานการณ์เอาไว้หลายอย่างแล้ว”

“...นั่นสินะ ฉันเจรจาไม่เป็น ถ้าอีกมันใจขนาดนั้น ให้แก
จัดการไปเลยดีกว่า”

“เอาแบบนั้นเถอะ เรียกว่าใช้คนให้เหมาะกับงานไงล่ะ”

แม้มีเรื่องที่กำลังวุ่น แต่ผลสุดท้ายผมก็ทำอะไรไม่ได้

เลยทำตามคำพูดของอีก มอบหมายให้คนที่เขาทำได้
จัดการแทน

และในเมื่อรู้ว่าเรื่องนี้อยู่นอกเหนือความถนัดของผม จึงเลิก
กลุ่มใจมากกว่านี้

หากหาทางแก้ไขไม่ได้ กังวลไปก็เปล่าประโยชน์

“ว่าแต่...ที่เจียบเมื่อก็หมายความว่าไงหรือ”

ขณะทำความเข้าใจความคิดซึ่งสวนทางกับที่เคยคิดว่าข่าว
แพร่กระจายไปในเมืองแล้วจะไม่ดี อีกก็เอ่ยถามถึงสาเหตุที่ผม
เจียบไปเมื่อก็

“บอกแล้วไงว่าไม่มีอะไร”

“บอกมานะ!”

“ไม่มีอะไรจริงๆ!”

“...หลังจากนั้นโดนอีกคาดคั้นจนรับมือไม่ถูกเลย...”

“ฮึ่ๆ แต่ว่าเป็นคำพูดที่ชินหูคาดไว้แล้วสินะจ๊ะ ฉันเองยัง



อดหัวเราะไม่ได้เลย”

“ถ้าเอลีสู้เรื่องมีหวังกลายเป็นเรื่องยุ่งยากอีกแน่...”

“...”

หากให้เอลีสู้หมั้นของอีโอกู้เข้าคงแย่เพราะเธอสงสัยความสัมพันธ์ของหมกับอีอกซึ่งชวนกระอักกระอ่วน เลยตั้งใจจะห้ามชิซึลีไม่ให้ไปบอกเธอ แต่ชิซึลีปิดปากเงียบพร้อมทำสีหน้าคลุมเครือ

เอ้?

“ระ...หรือว่า...เอลีสู้แล้ว...เธอ”

“อะ...เอ้อ...คือ...”

“...นี่”

“แหะๆ”

ชิซึลียกนิ้วชี้แตะแก้มแล้วเอียงคอ นี่มันอะไรกัน น่ารักสุดๆ ไม่ใช่สิ!

“ถึงจะน่ารักแต่อย่ามา แหะๆ นะ! ทำอะไรลงไปเนีย!”

“กรี๊ด! ขอโทษจ๊ะ...อา! จิกจิก...ฮะ!”

“นี่! อย่ามาจู้จี้ตรงนี้นะ ความรักมันพุ่งไปหมดแล้ว”

“ฮะ ขอโทษครับ”

“อือ...ฟู...ชะ...ขอโทษค่ะ”

“โฮ่ๆ หวานหวานกันจังนะ”

ชิซึลีบอกข่าวกับคนที่ไม่อยากจะรู้เรื่องที่สุด ผมเลยจิกจิกทำโทษแต่ถูกคุณย่าโกรธ

อยู่แต่ในโลกของตัวเองจนลืมทั้งสองคนไปซะสนิทเลย...

ว่าแต่ ชิซึลีมาอยู่บ้านเราอย่างแนบเนียนตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว หลังกลับมาจากลิตเดนไฮม์รีสอร์ทต่อให้ไม่มีธนะเธอก็มาที่บ้านเรา พูดคุยกับคุณปู่และคุณย่าแบบนี้ ไม่ก็ทำตัวสนิทสนมกับ



พวกคนรับใช้

ดูเหมือนจะเป็นการฝึกเจ้าสาวแบบต่อเวลาระหว่างหยุดพัก เพื่อให้เธอคุ้นเคยกับการใช้ชีวิตในบ้านวอลฟอร์ดก่อนที่จะแต่งเข้ามา เพราะฉะนั้น เธอสนิทกับพวกคนรับใช้ของเราเป็นอย่างมาก แต่ตอนกลางคืนจะกลับบ้านไป เนื่องจากมีคุณย่าคอยจับตาดูอยู่...

ว่าแต่ ทำไมคุณย่าถึงต้องตามเกาะกะขนาดนั้นนะ

แต่ว่านะ...เหตุผลที่โดนโมโหคงเพราะจู้จี้กันโดยไม่แคร์สายตาคนอื่นแหละ...



“ลอร์เรนซ์!”

ลอร์เรนซ์ซึ่งกลับมาจากกลุ่มของพวกจอมมารที่แยกตัวไป กำลังทำงานสืบข่าวอันเป็นหน้าที่หลักก่อนจะกลายเป็นจอมมาร ผู้ที่ส่งเสียงเรียกเขาคือจอมมารอีกตนซึ่งอยู่หน่วยข่าวกรอง เหมือนกัน

เขาเองก็กำลังทำงานสืบข่าวโดยอาศัยข้อมูลที่ลอร์เรนซ์ นำกลับมา

“เป็นไงบ้าง เจอบุคคลเข้าข่ายไหม”

ลอร์เรนซ์เอ่ยถามจอมมารที่ส่งเสียงเรียกเขาเกี่ยวกับความคืบหน้าในการรวบรวมข้อมูล แต่ว่า...

“ไม่เจอ...ทางนั้นล่ะ”

“จำนวนเยอะเกินไปจึงไม่สามารถระบุตัวได้...กลายเป็นแบบนี้แหละ”



“ทางนี้ก็เหมือนกัน ให้ตายเถอะ นักบุญหญิงเหยียได้รับคานินิยมเหลือเกิน มีคนคิดร้ายเยอะเกินไป”

นักบุญหญิง

ตอนนี้ผู้ที่ถูกเรียกชื่อนั้น ในโลกนี้แม้จะรวมศาสนาเทพผู้สร้างแล้ว มีแค่ซิสตินคนเดียว

เพราะมีผู้ปองร้ายนักบุญหญิงนั้นเยอะเกินไป จึงตกอยู่ในสภาพลำบาก

“ก่อนอื่น ต้องตรวจสอบข้อมูลที่รวบรวมไว้เนี้ แล้วจดยรายชื่อบุคคลที่มีตำแหน่งพอสมควร”

“...กลายเป็นจอมมารแท้ๆ ยังต้องทำงานธุรการอีก...ไม่ยอมทำเลย”

“อย่าพูดแบบนั้นสิ ได้ใช้พลังหลังกลายเป็นจอมมารกับการรวบรวมข้อมูลนั้นเต็มที่ไม่ใช่หรือ”

“มันก็ใช่ ถ้าก่อนหน้านั้นมีพลังนี้คงสบายขึ้นเยอะ”

ถ้ามีพลังนี้ตอนทำงานในฐานะหน่วยข่าวกรอง ไม่ว่าจะเป็นการกิจแบบไหนย่อมทำได้สบายๆ

คิดแบบนั้นจอมมารตนนั้นจึงพูดติดตลก แต่ลอร์ดเรนซ์กลับกล่าวต่าหนี

“...ทำอย่างนั้น คิดจะสนับสนุนจักรวรรดิหรือ”

“...ขอโทษ ช่วยลืมเรื่องเมื่อกี้ไปที”

หน่วยข่าวกรองสังกัดจักรวรรดิ

การใช้พลังตอนนั้น เท่ากับว่าเป็นการสนับสนุนจักรวรรดิต่อให้พินาศไปแล้ว กลับเปลอเอ่ยคำพูดเข้าข้างจักรวรรดิอันน่าชังนั้น จอมมารผู้นั้นจึงขอร้องลอร์ดเรนซ์ให้ลืมเรื่องนั้นไปเสีย

“ก็ได้ ว่าแต่การตรวจสอบข้อมูล...”



“อาจจะไม่จำเป็นก็ได้นะ”

มีอีกคนหนึ่งโผล่มาร่วมวงสนทนาของพวกลอร์เรนซ์

“ไม่จำเป็น? หมายความว่ายังไง”

ทั้งที่รวบรวมข้อมูลไว้มากมายมหาศาลถึงขนาดที่หลังจากนี้

ต้องลงมือตรวจสอบข้อมูล

บอกว่าไม่จำเป็นหมายความว่ายังไงกัน ลอร์เรนซ์สงสัย

“ดูนี่สิ”

จอมมารตนนั้นเสนอบุคคลเป้าหมายในการรวบรวมข้อมูล
คราวนี้ออกมา

“นี่มัน...”

“เป้าหมายคราวนี้ เอาเจ้านั้นก็ได้มั้ง”

ในมือลอร์เรนซ์คือเอกสารของบุคคลสำคัญอย่างยิ่งของ
อาณาจักรหนึ่ง

ตำแหน่งและขนาดของอาณาจักรซึ่งชายคนนั้นสังกัดอยู่
ตรงตามความต้องการของลอร์เรนซ์ทั้งหมด

“นั่นสินะ เอาเจ้านี้ไปรายงานท่านเซสต์กันเถอะ”

ลอร์เรนซ์กล่าวแล้วก็ถือเอกสารของบุคคลนั้นไปรายงานเซสต์
ข้างหลังลอร์เรนซ์นั้น

“...ค่อยยังชั่ว”

พวกจอมมารพากันโล่งอกเพราะงานธุรการชิ้นใหญ่ได้หายไป
ไปแล้ว



และผ่านไปหลายวันหลังพิธีประดับยศ พอใช้เขตของผมไปรับทุกคน



ถึงบ้านเนื่องจากออกมาเดินข้างนอกกันไม่ได้ ทุกคนก็มารวมตัวอยู่ที่ห้องวิจัยของพวกเราในโรงเรียนหลังจากไม่ได้มาเสียนาน

“รู้สึกวุ่นวาย...ไม่ได้มานานที่สุด ๆ ยังไงไม่รู้เนอะ...”

“ผมก็คิดแบบนั้นครับ เพราะตั้งแต่เข้าสู่ช่วงหยุดฤดูร้อนก็ใช้ชีวิตอย่างวุ่นวายทุกวัน...”

มาเรียกกับทอร์เผยความรู้สึกเช่นนั้น

จะว่าไปผมก็คิดแบบนั้น

แต่ในความเป็นจริงเพิ่งเข้าสู่ช่วงหยุดฤดูร้อนได้แค่วันที่อาทิตย์

“เออละ ถ้าอย่างนั้นจะเริ่มสอนเวทมนตร์เกรดแล้ว พร้อมนะ?”

“พร้อมเสมอ”

รินตั้งใจเต็มที่พร้อมกำหนดแสดงความมุ่งมั่น

เหตุผลที่ขอให้ทุกคนมารวมตัวในที่นี้

ก็เพื่อสอนเวทมนตร์เกรดให้ทุกคนซึ่งออกไปเดินข้างนอกไม่ได้

หลังถามหาความตั้งใจเช่นนั้น รินซึ่งเฝ้ารอวันนี้มาตลอด

ตอบกลับคล้ายจะบอกว่าทรวอไม่ไหวแล้ว

“ถ้าขึ้นทุกคนนั่งก่อน จะอธิบายเกี่ยวกับเกรดให้ฟัง”

พูดแบบนั้นแล้วทุกคนก็นั่งประจำที่แต่โดยดี

เออละ ก่อนอื่นต้องอธิบายเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของเวทมนตร์

“เคยเห็นเวทมนตร์เกรดมาหลายครั้งแล้ว พอรู้ใช้ใหม่ว่าเป็นของแบบไหน”

ทุกคนพยักหน้าพร้อมกัน

“จากนี้ไปจะสอนภาพลักษณ์สำหรับใช้งานเกรด แต่ว่านี่คือภาพลักษณ์ของฉัน ทุกคนใช้ภาพลักษณ์อื่นอาจจะเหมาะกว่า เรื่องนั้นขอให้ทุกคนไปค้นหาเอาเองนะ”

ถึงจะสอนหลักการ แต่จะใช้ได้จริงหรือไม่ขึ้นอยู่กับภาพลักษณ์



ของผู้ใช้

แต่รู้หลักการไม่ช่วยให้ใช้เวทมนตร์ได้

หากไม่ทำความเข้าใจหลักการนั้นและตีความภาพลักษณ์
ในแบบของตัวเอง เวทมนตร์จะไม่ทำงาน

ดังนั้นต้องให้เป็นเวทมนตร์เดียวกัน ภาพลักษณ์ที่จินตนาการ
จะแตกต่างกันไปตามแต่ละคน

หลังจากเกริ่นนำเช่นนั้น ผมเขียนจุด A กับจุด B บน
กระดานดำ

แล้วให้ทุกคนดูภาพนั้นก่อนจะเอ่ยถาม

“เอาละ ก่อนอื่นขอถามว่า เส้นทางที่ระยะสั้นที่สุดจากจุด A
ถึงจุด B นี้ จะไปยังไง”

“ง่ายจะตาย! แค่ไปเป็นเส้นตรงจาก A ถึง B ก็หมดเรื่อง
ใช่ไหมล่ะ!”

ปกติคิดตอบแบบนี้ แต่ว่า...

“ปู้ว”

“เฮ้! ทำไมล่ะ!”

พอบอกว่าคำตอบของอลิซผิด มีเสียงเอะอะดังขึ้นมาทันที
“อะไรกัน มีเส้นทางระยะสั้นที่สุดนอกจากเส้นตรงอีกเหรอ”

“หมายความว่าไงนะ เล่นทายปริศนาอยู่?”

“ฮืม...ไม่เข้าใจเลยขอรับ”

ทุกคนพากันยอมแพ้ทันที

ท่าทางไม่รู้คำตอบแน่ผมเลยบอกไปให้

“เอาเถอะ...ถ้าเป็นกระดานดำคงได้คำตอบยากนะ”

“ถ้าเป็นกระดานดำ?”

“ใช่ ลองเขียนบนกระดาษดูสิ?”



ต่อให้เฉลยคำตอบ หากไม่ใช่กระดาษคงอธิบายไม่ได้
พอผมบอกแบบนี้ ทุกคนหิบบสมุดโน้ตขึ้นมาเขียนจุดกลม ๆ
สองจุดแล้วเริ่มกลุ้มใจต่าง ๆ นานา

กลุ้มใจอยู่พักหนึ่ง...

“อ้อ! โอ้! ไม่เห็นจะเข้าใจเลย!”

มาเรียยี้หัวตัวเองพร้อมประกาศยอมแพ้

“ทุกคนว่าไง ยอมแพ้ไหม”

“อา ไม่เข้าใจสักนิด”

หลังวาดจุดบนสมุดโน้ตอีกครุ่นคิดอยู่นาน แต่ในที่สุด
ก็ยกธงขาวยอมแพ้

ฮึ ๆ ใช้หัวสมองเอาชนะอีกได้ สะใจชะมัด

“ชิน...รู้สึกหงุดหงิดชอบกลแะ?”

“อะไรกัน คงเพราะไม่รู้คำตอบละมั้ง”

“เปล่า...คือทำที่ของชินมันน่าโมโห เห็นแล้วหงุดหงิด...”

เจ้านี่ต้องมีพลังจิตแหงชะ!

ถึงความจริงจะเป็นนักเวทก็เถอะ!

“เอาละ เรื่องของอีกพักไว้ก่อน จะเฉลยคำตอบนะ”

“...เอาเถอะ ว่าแต่ช่วยตอบที มันอยากรู้จนทนไม่ไหว”

“ฉันทัวร์! บอกมาเร็ว ๆ สิ!”

อีกก็บอสิขแรงเราให้เฉลย ผมจึงบอกคำตอบ

“ถ้านั้นขอตอบเลยนะ บอกไว้ก่อนห้ามพูดว่าซีโก่งละ เพราะ
นี่คือภาพลักษณ์และหลักการของเกด”

ทุกคนมีแววตาจริงจังเมื่อได้ยินคำพูดของผม

ผมฝึกกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งแล้ววาดจุดสองจุดลงบนกระดาษ
นั้นต่อหน้าทุกคน



เมื่อยกกระดาษขึ้นให้ทุกคนเห็น ผมก็เริ่มอธิบาย
“เหตุผลที่บอกว่ากระดาษดำมันได้คำตอบยาก...คือนี้”

ก่อนอื่นพับกระดาษเป็นสองท่อน

บัดนี้ จุดกับจุดถูกพับมาประกบกัน

หลังจากนั้น...แน่นอนว่าจุด A กับจุด B ย่อมติดกัน

“สมมติว่ากระดาษนี้คือห้วงอากาศ จุด A คือตำแหน่งของ
ตัวเอง ส่วนจุด B คือตำแหน่งที่อยากไป ถ้าพับแบบนี้...ระยะทาง
จะกลายเป็นศูนย์ พุดง่าย ๆ นี่คือระยะทางที่สั้นที่สุด...”

แล้วเอาปากกาแทงเข้าไปยังจุดที่ประกบกันจนเป็นรู

“รูนี้แหละคือเกต”

พุดจบก็หันไปมองหน้าทุกคน ปฏิบัติการแต่ละคนต่างกันไป
มีคนที่ยังตกตะลึงและคนที่ยอมรับ

“เรียกว่าเปลี่ยนวิถีคิดสินะ...ให้ตายเถอะ นึกไม่ถึงจริงๆ”

อีกเจ็บบใจนิดหน่อยเพราะคิดไม่ถึงเรื่องนั้น แต่ยิ่งกว่านั้นคือ
ตกใจและแสดงท่าที่สนใจคำตอบนี้พอดู

“ระยะทางที่สั้นที่สุดจริงๆ นะครับ...อย่างที่บอก หากเป็น
กระดาษดำคงไม่อาจรู้คำตอบนี้”

“อย่างนี้เอง เข้าใจแล้วละ”

มาร์กกล่าวอย่างตกใจ ขณะที่ฝ่ายรินบอกว่าเข้าใจแล้ว

“เข้าใจภาพลักษณ์หรือยัง”

ทุกคนพยักหน้า

โดยเฉพาะรินนั้นพยักหน้ารัว ๆ

“พอนำภาพลักษณ์นี้มาอ้างอิง แล้วใช้เวทมนตร์เปิดรูระหว่าง
จุดกับจุดด้วยแนวทางเดียวกับช่องเก็บของต่างมิติ...”

สุดท้ายก็อาศัยหลักการนั้นใช้เวทมนตร์เกต



เพราะล่วงรู้หลักการของเวทมนตร์ที่จนถึงตอนนี้ไม่เข้าใจ
ความหมายอย่างเด็ด ดวงตาของทุกคนที่ได้เห็นการทำงานของ
เวทมนตร์จึงจริงจังต่างจากปกติ

และเมื่อใช้งานเวทมนตร์ มีเกตเชื่อมต่อกับด้านหลังห้องวิจัย
ปรากฏเบื้องหน้าผม

“นี่คือวิธีใช้และภาพลักษณ์ของเกต การที่ไม่สามารถใช้กับ
สถานที่ไม่เคยไปเป็นเพราะไม่อาจนึกถึงภาพลักษณ์ของปลายทาง
ที่จะเชื่อมต่อ ว่าไง คิดว่าทำได้ไหม”

“ทำได้ ยังไงต้องทำให้ได้”

รินตอบกลับทันทีอีกครั้ง

เอาแต่ตื่นเต้นตั้งแต่เมื่อก็แล้ว คงอยากทดสอบจนทน
ไม่ไหวใช่ไหม

“เข้าใจเรื่องภาพลักษณ์แล้ว เหลือแค่จะใช้ได้หรือเปล่าเนีย
แหละ”

ส่วนอีกก็เริ่มเปลี่ยนไปคิดว่าต้องทำอย่างไรเวทมนตร์ถึงจะ
ทำงาน

“ถ้าวันนี้ขอให้ทุกคนฝึกเกตนะ คุณปู่เองก็จะฝึกสำเร็จ
ต้องใช้เวลาพอสมควร ถึงทำไม่ได้ก็ไม่ต้องกลัวหรือ”

ทุกคนเริ่มฝึกเกตโดยไม่มีใครฟังสิ่งที่พูดตั้งแต่คำว่า คุณปู่
เอง~

ขนาดยกมาเป็นตัวอย่างยังโดนเมินเลยเธอ...เป็นถึงวีรบุรุษ
แท้ ๆ...

คงไม่ได้มีเจตนาไม่ดี ทุกคนคงอยากทดลองใช้เกตเร็ว ๆ

ทุกคนรวบรวมพลังเวทแล้วพยายามใช้เวทมนตร์ด้วยแนวทาง
เดียวกับช่องเก็บของต่างมิติ



ถึงตอนแรกจะอธิบายภาพลักษณ์และเข้าใจหลักการได้แล้ว
ก็ไม่แน่ว่าจะสามารถทำให้เป็นรูปร่างได้ในทันที

เป็นไปตามคาด ทุกคนเปิดช่องเก็บของต่างมิติขึ้นมาแทนเกต
และทุกครั้งก็จะทดลองใหม่ เปิดช่องเก็บของต่างมิติอีกครั้ง
แล้วลองใหม่...ทุกคนหมกมุ่นกับการฝึกเกตจนลืมดูเวลา

นึกว่าจะถูกถามหลายๆ อย่างมากกว่านี้ แต่ก็สมเป็นคนของ
ห้อง S อันยอดเยี่ยม ลองผิดลองถูกด้วยตัวเองเข้าไปมาจึงไม่มีคำถาม
อย่างผิดคาด

แต่ว่านั่นทำให้ผมว่าง...

ทุกคนฝึกเกตจนถึงช่วงเย็น ทว่าผลสุดท้ายของวันนี้คือยังไม่มี
ใครฝึกสำเร็จ การวิจัยในวันนี้จึงจบลง

“ฮืม...อีกนิดเดียวจะจับเคล็ดบางอย่างได้แล้วแท้ๆ”

ขณะที่ทุกคนยังค้นหาภาพลักษณ์ไม่เจอ ดูเหมือนรินจะฝึก
ไปได้ไกลทีเดียว

แบบนี้รินน่าจะใช้เกตได้เป็นคนแรกละมัง



เมื่อผ่านไปสามวันหลังเริ่มฝึกเกตในฐานะกิจกรรมของสมาคมวิจัย
ระหว่างหยุดฤดูร้อน

“ไฮโย! สำเร็จแล้ว!”

“เฮ้...!”

ผู้ฝึกเกตสำเร็จคนแรกอย่างผิดความคาดหมายของผมคืออลิซ
อลิซทำท่าทางดีใจ ฝ่ายรินกลับมีสีหน้าเจ็บใจอย่าง
น่าประหลาด



คงเจ็บใจเพราะเป็นเวทมนตร์ที่เฝ้ารอมมาโดยตลอด
 เธอแสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้าอย่างที่น่าน้อยครั้งจะทำ
 “ไฮโย! ไฮโย! เท่านี้ก็ไม่ต้องไปโรงเรียนสายแล้ว!”
 ว่าแต่ อลิซมีแรงจูงใจที่ไม่ดีเลยนะ
 เรื่องแรงจูงใจไม่ดีช่างมัน อลิซเปิดเกตขึ้นตรงหน้า ปาก
 ทางออกนั้นเชื่อมต่อกับริมขอบห้องวิจัย

ผมตรวจตราดูว่าเกตทำงานได้ครบถ้วนสมบูรณ์หรือเปล่า
 “อืม เกตเปิดจริงๆ ด้วย ยินดีด้วยนะ อลิซ”

“แหะๆๆ สำเร็จแล้วนะ!”

“ไม่จริง...ทำได้ยังไงนะ”

รินมีท่าที่เจ็บใจและถามอลิซว่าใช้เวทมนตร์ด้วยภาพลักษณ์
 แบบไหน แต่ทว่า...

“คือว่านะ ทำห้วงอากาศนี้ให้เปี้ยวๆ แล้วใช้ ยัก! จากนั้น
 ก็เปิด ฟุ่ป!”

...

ไม่เห็นเข้าใจเลย

แต่ว่า...ถ้าเกตเปิดด้วยภาพลักษณ์นั้นได้ก็ช่างเถอะ ผลลัพธ์
 ถือว่าโอเค

ทุกคนเห็นอลิซทำสำเร็จจึงตั้งใจฝึกจริงจังกว่าเดิมด้วยความคิด
 ว่า คนต่อไปคือฉัน!

ยิ่งทุกคนตั้งใจฝึกมากเท่าไรผมก็ยิ่งว่างไม่มีอะไรทำ

แต่จะปล่อยให้เวลาผ่านไปสูญเปล่าแบบนี้ก็น่าเสียดาย
 ผมเลยใช้เวลาว่างนี้ทำไอเดียทำอุปกรณ์เวทมนตร์

“ชินคุงทำอะไรเหอ?”

ขณะที่ทุกคนฝึกเกต ผมหยิบสมุดโน้ตขึ้นมาเขียนไอเดียของ



อุปกรณ์เวทมนตร์ที่คิดได้

อลิซซึ่งอยู่ว่าง ๆ เพราะตัวเองฝึกสำเร็จแล้วชะเง้อมองมาจากข้าง ๆ

“หือ? อ้อ คิดไอเดียของอุปกรณ์เวทมนตร์นะ”

“อุปกรณ์เวทมนตร์?”

“อา มีเครื่องสื่อสารอยู่ใช่ไหม”

“อืม”

“กำลังคิดว่าจะสร้างสิ่งนั้นเวอร์ชันไร้สายได้หรือเปล่า...”

“เดี๋ยวก่อน”

ระหว่างผมเล่าไอเดียของอุปกรณ์เวทมนตร์ที่คิดอยู่ตอนนี้ให้อลิซฟัง มีเสียงทักขึ้นจากอีกซึ่งกำลังฝึกใช้เกิด

“มีอะไร ฝึกสำเร็จแล้วหรือ”

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะ แก...เมื่อกี้พูดเรื่องเหลือเชื่อสินะ”

“เรื่องเหลือเชื่อ?”

“เรื่องเครื่องสื่อสารไร้สาย!”

เสียงตะโกนของอีกทำให้ทุกคนหยุดการฝึกและหันมามองทางนี้เป็นตาเดียว

รู้สึกกังวลที่สีหน้าของทุกคนแลดูตกตะลึงไม่น้อย

“ก็ใช่ แต่ว่า...เรื่องเหลือเชื่อ?”

“แค่เครื่องสื่อสารนั้นก็ทำให้เกิดการปฏิวัติเทคโนโลยีข่าวสารแล้วแท้ ๆ...ยังจะมีแบบไร้สายอีก? คิดจะทำสงครามข่าวสารหรือไง”

สงครามข่าวสาร...ในชาติก่อนเคยได้ยินบ่อย ๆ แต่ในโลกนี้ยังไม่มีงั้นหรือ

ไม่มีสินะ การสื่อสารจนถึงตอนนี้ใช้จดหมายเป็นหลักนี่นา

“เอ่อ...ยังเร็วไป...หรือ”



“กระทั่งเครื่องสื่อสารมีสายยังถูกใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างอาณาจักรเท่านั้น ลักวันอยากให้อีกกันอย่างแพร่หลาย แต่ว่า...ไร้สายยังเร็วเกินไป”

จะว่าไปมันก็จริงอยู่

โทรศัพท์ที่ติดอยู่กับที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์แท้ ๆ จู่ ๆ มีโทรศัพท์มือถือคงเร็วเกินไปสินะ

การเผยแพร่ออกสู่โลกกว้างจำเป็นต้องทำเป็นขั้นเป็นตอน “นั่นเหอ...แต่ว่าแค่คิดโอเคีย ยังหาวิธีนำมาใช้จริงไม่ออกนะ” “อะไรกัน...นั่นหรือกเหอ...”

พอผมบอกแบบนี้ อ้อกระบายลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

โล่งอกกับสถานการณ์ที่หาวิธีสร้างอุปกรณ์เวทมนตร์ไม่ได้เสีย...

อ้อก็มองอุปกรณ์เวทมนตร์ของผมด้วยสายตาแบบไหนกันแน่ “อย่าทำให้ตกใจสิ ถ้าฉันเราจะกลับไปฝึกต่อละนะ”

ว่าแล้วอ้อก็กลับไปฝึกเกตใหม่

ว่าแต่การนำมาใช้จริงเหอ...พูดตามตรง นั่นเป็นปัญหาใหญ่ที่สุด

เหตุผลที่เครื่องสื่อสารไร้สายเป็นได้แค่โอเคีย ไม่อาจนำมาใช้ได้จริง เป็นเพราะว่า...หากฝ่ายรับการสื่อสารไม่เปิดเครื่องก็จะสื่อสารไม่ได้

สำหรับเครื่องสื่อสารมีสาย พอฝ่ายส่งการสื่อสารเปิดเครื่องพลังเวทจะถ่ายทอดตามใจของแมงมุมยักษ์ที่กลายเป็นอสุรกาย ทำให้ฝ่ายรับการสื่อสารเปิดเครื่องโดยอัตโนมัติ

ดังนั้นจึงทำการสื่อสารได้ แต่ในกรณีไร้สาย ต่อให้ฝ่าย



ส่งการสื่อสารเปิดเครื่อง แต่เครื่องของฝ่ายรับจะไม่ทำงาน มันก็ไม่แปลกนี่นะ

เพื่อให้นำมาใช้ได้จริง ฝ่ายรับจะต้องเปิดเครื่องสื่อสารตลอดเวลา

ด้วยเหตุว่าเป็นอุปกรณ์เวทมนตร์ การใช้งานตลอดเวลาจึงต้องอาศัยพลังเวท

เพื่อรับการสื่อสารที่จะมาเมื่อไรก็ไม่รู้?

เรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้ นี่คือเหตุผลใหญ่ที่ทำให้ अबจนปัญญา ยังมีเหตุผลอื่นอีกด้วย ลักษณะการสื่อสารยังไม่ได้กำหนดว่าจะสื่อสารโดยรับส่งคลื่นไฟฟ้า...กรณีนี้น่าจะเรียกว่าคลื่นพลังเวท? โดยตรงหรือจะสร้างสถานีสื่อกลางดี

ถึงจะบอกว่ายังไม่ได้กำหนด ช่วงแรกก็คงใช้แบบโดยตรงละมั้ง เนื่องจากการสร้างสถานีสื่อกลางต้องวางระบบสาธารณูปโภคขนาดใหญ่ คงทำไม่ได้เพียงลำพัง

ผลก็คือ หากจะสื่อสารด้วยคลื่นพลังเวทโดยตรง ต้องทดลองว่าจะสื่อสารได้ไกลแค่ไหน

สักวันหนึ่งอยากสร้างสถานีสื่อกลาง แต่...สถานีสื่อกลางของเครื่องสื่อสารมีสายยังไม่มีแท้ๆ ไม่รู้ว่าแบบไร้สายจะมีเมื่อไร

เรื่องลักษณะการสื่อสารสำหรับใช้เป็นทางการแบบนี้ยังพอทำเนา แต่ก่อนอื่นปัญหาใหญ่สุดคือจะอย่างไรกับการรับสัญญาณของเครื่องสื่อสารไร้สาย

พอจะมีอะไร...เป็นคำบอกไปได้บ้างไหมนะ...

แม้ว่าลองคิดหลายอย่าง แต่นั่นไม่ค่อยรู้เรื่องสามัญสำนึกของโลกนี้เลยมีดบาดด้าน

หากเป็นทุกคนที่รู้จักโลกนี้ดี อาจนึกถึงบางอย่างที่ช่วย



บอกไปได้

อีกบอกว่ายังเร็วเกินไปสำหรับเครื่องสื่อสารไร้สาย แต่ตอนเข้าไปโจมตีในอาณาเขตจักรวรรดิเก่าหากมีไว้ต้องได้เปรียบแน่ ดังนั้นจะหยุดคิดค้นไม่ได้

ระหว่างทุกคนฝึกเกตผมคิดเรื่องนั้นตลอด พลังศึกษาดำรงในห้องสมุดของโรงเรียน



และแล้วผ่านไปหลายวันหลังจากที่อลิซฝึกเกตสำเร็จ...

“ไฮโย! ทำได้แล้ว!”

รินส่งเสียงดังอย่างน่าแปลกใจ

พอมองตามเสียงไปทางริน ก็เห็นว่ามิเกตเปิดอยู่

“ดีใจจัง! ทำได้แล้ว!”

ปกติรินจะไม่ค่อยแสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้า เห็นเธอดีใจแบบนี้บ่นว่าน่าแปลกจริงๆ

ไม่เพียงส่งเสียงดัง แต่ยังมีหน้าบานอย่างยินดี พอเห็นรินมีท่าทางเช่นนั้นความรู้สึกอัดอั้นก็คลี่คลายลงเล็กน้อย

ฝึกเกตสำเร็จคงดีใจน่าดู รินเลยเปิดปิดๆ เกตอยู่หลายครั้ง

“โอ้! สำเร็จแล้วนะ ริน!”

“เจ็บใจที่โดนอลิซแซงหน้าไป แต่ว่าดีใจจังเลย”

อลิซซึ่งฝึกเวทมนตร์สำเร็จคนแรกแสดงความยินดีให้กับริน ฝ่ายรินตอบรับด้วยความเปรมปรีดี

สองคนนี้สนิทกันจริงๆ แะะ

ถึงนิสัยจะตรงข้ามกันก็เถอะ



หรือเพราะมีหุ่นคล้ายกันเลยทำให้ทั้งสองเกิดความสนิทสนม?
ช่างเถอะ...สนิทกันก็ดีแล้ว หากแต่ทั้งสองคนมักได้ใจเกินไป
จนทำอะไรไม่เข้าเรื่องนี่สิ...

พอเห็นอลิซกับรินแสดงความยินดีให้กันและกัน คนอื่นๆ
ก็ยิ่งตั้งใจพยายามฝึกฝนโดยตั้งเป้าว่าต่อไปต้องเป็นตัวเอง



วันรุ่งขึ้นหลังจากรินฝึกเกตได้สำเร็จ ผู้ฝึกเกตสำเร็จลำดับต่อมาไม่ใช่
อ็อกหรือมาเรีย แต่กลับเป็นชิซึลีอย่างผิดคาด

“ฮ๊ะ”

“มีอะไรเหรอ ชิซึลี”

“เกตเปิดแล้วจ๊ะ!”

“เอ!? เดียวนะชิซึลี ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?”

“เป็นม้ามิดที่นึกไม่ถึงเลยนะ...”

มาเรียซึ่งตั้งเป้าว่าจะเป็นผู้ฝึกสำเร็จคนต่อไปกล่าวอย่างตกใจ
อ็อกก็หัวนโหนวเมื่อเห็นชิซึลีที่ไม่ได้จับตามองไว้ฝึกเกตสำเร็จไปเสียก่อน

“สุดยอดเลยนะชิซึลี พยายามได้ดีจริงๆ”

ผมพูดพลางลูบหัวชมชิซึลีที่ทำทางดีใจเพราะฝึกเกตได้สำเร็จ

“แหะๆๆ ความจริงถามเคล็ดลับการใช้เกตจากท่านปู่ของ
ชินคุงค่ะ”

ขณะที่รู้สึกอบอุ่นใจเมื่อเห็นชิซึลีดีใจยิ่งขึ้นอีกเมื่อถูกลูบหัว
ชิซึลีก็บอกความลับที่ทำให้ฝึกเกตสำเร็จ

อย่างนี้เอง

คุณปู่คือคนที่ใช้เกตได้เป็นคนแรกนอกจากผมนี่นะ



“ฮืม...มีท่านจอมปราชญ์อยู่ในบ้าน...น่าอิจฉาซะมัด!! ถึงไม่ใช่บ้านชิซึลึก็เถอะ”

“ขอโทษนะมาเรีย ความจริงตอนคุยกับท่านปู่ในบ้านชินคัง แล้วเล่าเรื่องการฝึกเกตุ ท่านปู่เลยบอกเคล็ดลับให้ฟังนะ”

มาเรียกับอ็อกอิจินริษาจากกันบั้งหัวใจที่เมื่อกลับไปก็มีจอมปราชญ์อย่างคุณปู่ในบ้าน

คุณปู่มักซ่อนตัวอยู่ในเงาของคุณย่า แต่หากเป็นเรื่องเวทมนตร์ จะฟังพาได้ทันทีเลย

“ว่าแต่ ไปถามคุณปู่แทนฉันนั่นแหละ”

“ฮ๊ะ เอ่อ คือ...”

“หือ?”

“ถ้าถามชินคัง รู้สึกว่าออกจะซีโก้ง...”

คิดแบบนี้หรือ

จริงอยู่ว่าหลังจากอลิซฝึกสำเร็จ ก็เหมือนกับแข่งกันว่าคนต่อไปที่ฝึกสำเร็จจะเป็นใคร

คงคิดว่าหากมีเพียงตัวเองที่ได้รับการสอนหลังกลับบ้าน จะดูไม่ค่อยยุติธรรม

ช่างคิดไปได้นะ...

“บอกไว้ก่อนนะ ถามท่านเมอร์ลินก็ถือว่าซีโก้งเหมือนกันแหละ!?”

“...”

จริงด้วย!

พอโดนมาเรียประท้วงขึ้นมา ชิซึลึปล้นหน้าแดงด้วยความอับอาย



“อืม...ยากจังนี่”

ยูริทำไมได้สักทีจึงกล่าวอย่างนั้น

เธอเก่งด้านการลงอาคม ตอนเข้าค่ายก็ได้รับการชี้แนะจาก
คุณย่าโดยตรง จึงเลเวลอัพขึ้นกว่าก่อนหน้าหลายเท่าตัว

ปกติยูริมีนิสัยเรียบร้อย มีเพียงแค่ตอนเรียนการลงอาคมของ
คุณย่าที่จะนั่งฟังอยู่แถวหน้าสุดอย่างตั้งอกตั้งใจ

ด้วยเหตุนั้นเธอจึงเก่งด้านการลงอาคมอุปกรณ์เวทมนตร์
ที่ว่าดูเหมือนจะไม่ถนัดเวทมนตร์แบบเกตุเท่าไรนัก

“วอลฟอร์ดคุง ช่วยอธิบายอีกรอบได้ไหม”

“ได้สิ”

ในที่สุดยูริก็ส่งเสียงขอให้ผมอธิบายอีกครั้ง

ผมวาดจุดบนกระดาษอีกครั้งเตรียมอธิบายให้ยูริฟัง

“ดูนะ ตรงนี้คือตำแหน่งที่ตัวเองอยู่ตอนนี้ ส่วนตรงนี้คือ
สถานที่ที่ยากไป”

“ฮะ เดียวก่อน”

ชะเง้อมองจากฝั่งตรงข้ามคงมองเห็นลำบาก เธอเลยขยับ
มาข้างผม

“โอเค อธิบายต่อได้แล้วละ”

“อะ...เฮ้อ”

ยูรินั่งลงข้างผมแล้วตั้งใจฟังคำอธิบาย

กระดาษที่ผมเตรียมมีขนาดเล็ก ทำให้ยูริน้อมตัวเข้ามาหาผม
โดยอัตโนมัติ...

“นะ...นี่ถึงภาพลักษณะตอนจุดนี้กับจุดนี้ติดกันแบบนี้...”

“แบบไหนอะ”

“โอ้”



ยูริขยับมาแนบชิดยิ่งขึ้น

บางทีในที่นี้ยูริน่าจะหุ่นที่ดีที่สุด

หากพูดถึงพลังทำลายล้างนั้น...

“...ชินคุง?”

“ครับ!?”

ขณะที่กำลังตีไม้ต่อกับสัมพัทธ์โดยบังเอิญนั้นก็มีความอันตราย
ตั้งขึ้นข้างๆ

“กำลัง...ทำอะไรอยู่เหรอจ๊ะ”

“อะ...อะไรนะเหรอ!? ค่ะ...แค่อธิบายเคล็ดลับของเกตให้ยูริ
เองนะ?”

หมูนี่เสียงนี้ของชิซึสึน่ากลัวจัง!

ในบรรดาสามพี่น้อง คนที่สืบสายเลือดของคุณไอรินเข้มข้น
ที่สุดต้องเป็นชิซึสึแน่ๆ

“บอกว่าสอนเคล็ดลับ แต่ทำทางสนุกจังเลยนะจ๊ะ?”

“มะ...ไม่ใช่สักหน่อย! คือว่า! อยากให้ทุกคนใช้เกตได้นะ...”

“วอลฟอร์ดคุง แบบนี้เหรอ ดูหน่อยสิ”

“โอ้ววว”

อย่าจับแขนจากข้างหลังให้ฉันทันไปสิ!

เหมือนกำลังหัวเราะเล่นๆ โดยไม่รู้ตัวเลย!

มือ มือมัน!

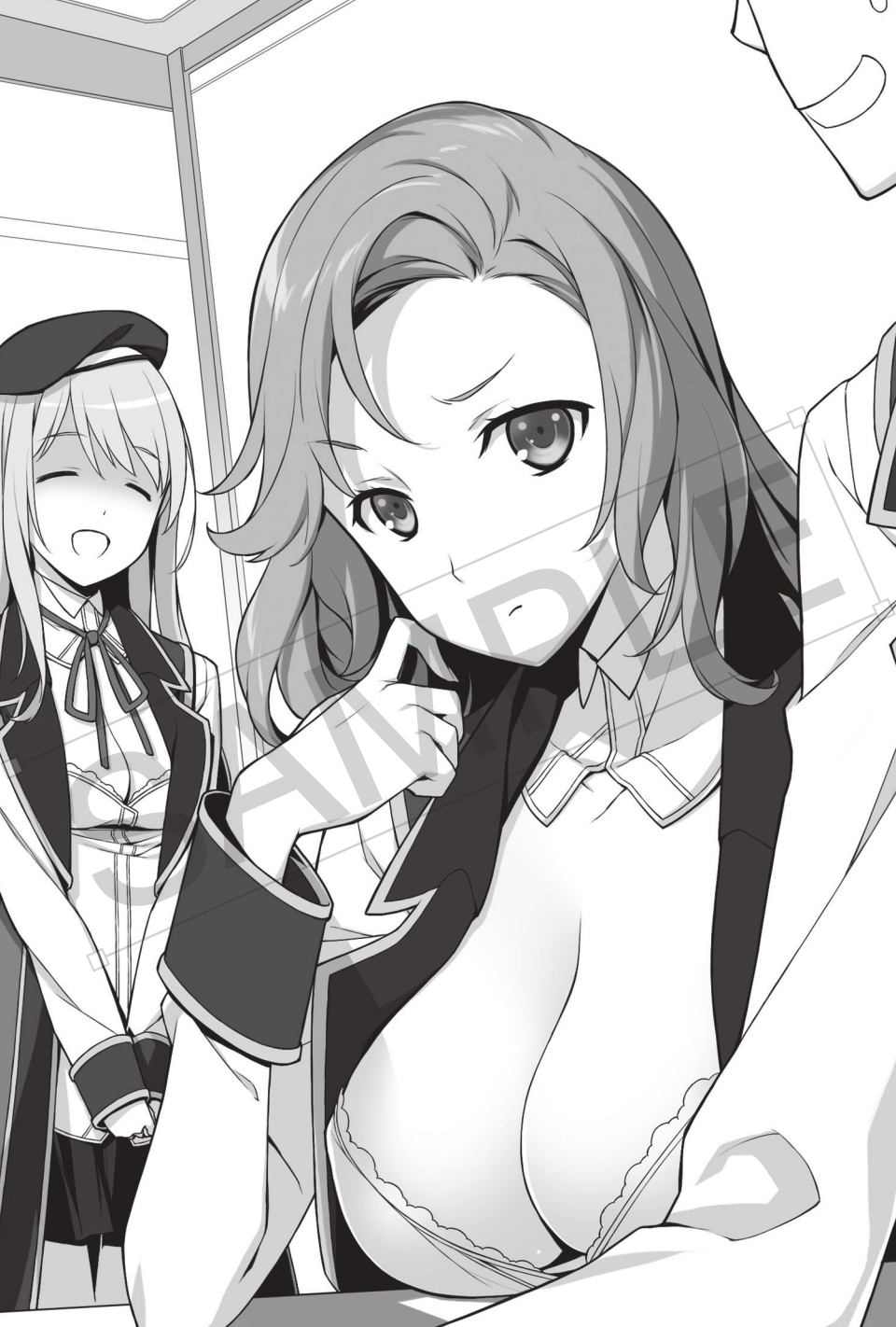
“ชินคุง...กลับบ้านกันเถอะ”

“เฮ้!? บ้าน?”

“คุณยูริ ไม่อยากฟังเคล็ดลับของเกตจากท่านปู่เมอร์ลิน
เหรอคะ”

คำพูดนั้นของชิซึสึทำให้แทบทุกคนตรงนั้นมีความประหลาดใจออกมา





“อยากฟัง! ไปกัน ๆ!”

...เก่งจังเลยนะ

ใช้ชื่อของคุณปู่ทำให้ยูริออกห่างจากผม...

ในโลกนี้ ชื่อเสียงของคุณปู่กับคุณย่าโด่งดังชนิดที่ผมคาดไม่ถึง
นี่คือสงครามจิตวิทยาที่ใช้ประโยชน์จากชื่อนั้นอย่างแนบเนียน
“ชินจัง?”

“ครับ!”

“เดี๋ยวมีเรื่องคุยด้วยจ๊ะ”

“ครับ...”

พลังใจผมก็ถูกบั่นทอนไปด้วย...

ผลสุดท้าย ทุกคนอยากฟังเคล็ดลับของเกตจากคุณปู่
ผมเองก็คิดว่าแบบนี้ น่าจะดีกว่า เลยอดกล่ม่งหน้าไปที่บ้าน

สาเหตุเป็นเพราะคุณปู่เกิดและเติบโตในโลกนี้
ความรู้ของผมมีความทรงจำในชาติก่อนเป็นพื้นฐาน ทำให้
อธิบายภาพลักษณ์ให้ทุกคนไม่ค่อยเก่ง

ตรงจุดนั้นคุณปู่สามารถอธิบายภาพลักษณ์ที่ชัดเจนให้พวก
อีอกกับมาเรียซึ่งเติบโตในโลกนี้เหมือนกัน

ตอนแรกทุกคนเกรงใจเพราะยกโขยงกันมาหมด แต่ผมรู้ว่า
คุณปู่ไม่ได้รังเกียจแต่แรกอยู่แล้ว

นั่นเพราะว่า...

“โฮ่ ๆ นั้นเหวอ ในที่สุดก็จำเป็นต้องฟังข้าสินะ...”

รู้ว่าคุณปู่ต้องปลื้มใจแน่

คุณปู่ดีใจเนื่องจากได้แสดงออกถึงการมีตัวตนหลังจากห่างหายไปนาน



ดีจังนะครับ คุณปู่

ขณะที่คุณปู่ร้องให้สะอึกสะอื้นด้วยความรู้สึกเช่นนั้น...

“อย่ามาทำป्ली้กับเรื่องแบบนี้สิ จริง ๆ เลย...”

พอเห็นสภาพคุณปู่ร้องให้ตื่นตันเพียงเพราะถูกเพื่อนของหลาน
ขอร้อง คุณย่าก็ทำหน้าที่สมเพช

“ไม่หรอก ที่คุณปู่ไม่ค่อยมีตัวตนเป็นเพราะคุณย่า...”

“พูดอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่มีอะไรครับ”

ตกใจหมด หรือที่จริงต้องบอกว่า อย่าอ่านใจสิ

หลังจากนั้น ด้วยการชี้แนะอันถูกต้องของคุณปู่ที่ตั้งใจสอน
เวทมนตร์ของทุกคนเลยพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว
และ...



ก่อนช่วงหยุดฤดูร้อนจะจบลง

“ทะ...ทำได้แล้ว...”

โอลิเวียซึ่งเหลืออยู่เป็นคนสุดท้ายก็เปิดเกตได้สำเร็จ ทำให้
ทุกคนในทีมใช้เวทมนตร์เกตได้แล้ว

“ดีละ เเท่านี้...ก็ใช้เกตได้หมดทุกคนแล้ว!”

“โอ้”

“วู้ว ๆ”

อลิซผิวปากแบบไม่มีเสียงอีกแล้ว

สรุปคือทุกคนปรบมือให้กับคำพูดของผมที่บอกว่าทุกคน
ใช้เกตได้



“แหม ค่อยยังชั่วที่ทุกคนฝึกระหว่างหยุดฤดูร้อนกันนะ”
 มีเสียงแสดงความโล่งอกมาจากโทนี่
 ตอนนี้อย่างไรก็ได้เทคนิคที่จำเป็นติดตัวไปเกือบหมดแล้ว
 ดิจริง ๆ ที่ทุกคนฝึกกันสำเร็จ

“ขอโทษค่ะ...มีแค่ฉันที่ต้องใช้เวลานาน...”

“ไม่หรอก คุณโอลิเวียก็ฝึกได้เร็วพอสมควรนะครับ เพราะ
 เป็นเวทมนตร์ที่ขนาดท่านจอมปราชญ์ยังต้องใช้เวลาฝึกเลย”

“ทำเป็นพูดแบบนั้น แต่ทอร์ก็ฝึกได้จนเจียนเลยนะขอรับ”

“หนวทู่จ้ะ! ยูเสียเองก็ฝึกสำเร็จก่อนหน้าผมนิดเดียวเอง
 ไม่ใช่เธอครับ!?”

“ถึงอย่างนั้นยังถือว่าฝึกสำเร็จก่อนขอรับ”

“ฮืมมมม!”

ทุกคนฝึกเกิดสำเร็จจึงตื่นตื่นกันใหญ่

ในอีกความหมายถือเป็นเวทมนตร์เป้าหมาย คงช่วยไม่ได้
 ละมั้ง

“ทุกคน ช่วยฟังทางนี้หน่อย”

ระหว่างทุกคนเอะอะดีใจเพราะฝึกเกิดอันเป็นที่ปรารถนา
 สำเร็จ อีอกก็ส่งเสียงเรียกทุกคนออกมา มีอะไรกันนะ

“ทุกคน ยินดีด้วยที่ฝึกเกิดสำเร็จ เพราะพวกเราไม่สามารถ
 ไปเดินข้างนอกโดยไม่ระมัดระวังได้เนื่องจากการประดับยศกับผลงาน
 ที่ผ่านมา”

พอได้ยินค่านั้น ทุกคนมีสีหน้าอึดอัด

เมื่อเห็นสีหน้านั้น ดูท่าทางทุกคนไร้อิสระพอสมควร

“แต่ทว่า เวทมนตร์ทุกอย่างของชินหากนำไปใช้ในทางที่ผิด
 มีความเสี่ยงว่าจะตกสู่หนทางชั่วร้ายได้ง่าย ๆ”



...โอ๊ะ? รู้สึกว่าคำพูดชักแปลกๆ แชะ?

“คงไม่จำเป็นต้องบอกนะ แต่เมื่อใช้เวทมนตร์แบบนี้ได้ ต้องมีจิตสำนึกสูงยิ่งกว่าที่ผ่านมา ต้องทำตัวให้ถูกมองว่าเป็นคนแบบนี้”

อา อย่างนั้นเองหรือ เวทมนตร์นี้ใช้ก้ออาชญากรรมได้ง่ายเลยต้องแสดงให้เห็นว่าตัวเองมีจิตสำนึกสูง ไม่ทำแบบนี้หรือ

“เมสซิना เลิกซัดผู้ชายที่ส่งเสียงเรียกลั๊กทีเถอะ”

“อุก...ค๊ะ จะระวังค๊ะ”

มาเรียที่สี่ประวัติมาก่อนคงพูดอะไรไม่ออก

“ฟรีดช่วยระวังเรื่องความสัมพันธ์กับผู้หญิงอีกนิดได้ไหม”

“อืม...เข้าใจแล้วครับ จะลดให้เหลือคนเดียวครับ”

...มีแฟนเยอะขนาดนั้นเซียวหรือ เดี่ยวได้ถูกแทงจริง ๆ หรือ...

ว่าแต่...โทนี่จะลดให้เหลือคนเดียวนี้

ทำได้แน่หรือ

“คอร์เนอร์”

“ค๊ะ...ค๊ะ!”

“...อย่ามาโรงเรียนทั้งชุดนอนนะ?”

“ไม่ทำหรือค๊ะ!”

ถ้าเป็นอลิซ นานๆ อาจจะทำสักครั้ง

ตอนสุดท้ายอลิซโดนเตือนแปลกๆ บรรยากาศที่ตื่นเต้นจึง

คลี่คลายลง

“สุดท้าย ชิน”

“อ้าว? ไม่ใช่สุดท้ายแล้วหรือ”

“แกหัดระวังพฤติกรรมตัวเองหน่อย”

“หมูนีก็ระวังแล้วนะ!”

“โฮ้? จะว่าไปแล้ว เครื่องสื่อสารไร้สายนั้นไปถึงไหนแล้ว”



“อ้อ โครงสร้างพื้นฐานเสร็จเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่จะรับ
สัญญาณยังไง...นะ...แต่...”

อะ...โอ๊ะ? หน้าของอีก...

“พูดยังไม่ทันขาดคำ แกนี่! ไม่ได้ระวังเลยไม่ใช่หรือ!”

“ฮะ! แย่ละ! พลั้งปาก!”

คำถามหลอกล่อร้ายกาจซะมัด!

ก็เลยเปลอพุดไปตามตรง!

เมื่อได้ยินคำพูดที่เปลอบอกออกไป ทำให้อีกมีอาการโมโห
จริงๆ

ผมหวังหนีจากอีกที่กำลังโกรธพลางครุ่นคิด

วิธีทำให้เครื่องสื่อสารของฝั่งรับสัญญาณนั้นรับสัญญาณได้

เสมอ

แต่ว่า ผลสุดท้ายก็ไม่เจอคำตอบ

ใคร...ใครก็ได้ช่วยบอกไว้ที!

“อย่ามาทำเป็นพลั้งปากนะ! หยุดก่อน! เฮ้!”



ผมเกลี้ยกล่อมอีกกว่าเครื่องสื่อสารไร้สายนั้นจำเป็นอย่างแน่นอน
ตอนกระจายตัวบุกเข้าไปในอาณาเขตจักรวรรดิเก่าอันกว้างใหญ่ไพศาล
และได้รับอนุญาตให้พัฒนาต่อสำเร็จ

แต่โดนเตือนว่าห้ามบอกให้คนอื่นรู้

ช่วงหยุดฤดูร้อนสุดแสนจะเข้มข้นจบลง เริ่มตั้งแต่การเข้าค่าย
ไปจนการบุกโจมตีของจอมมารรวมทั้งต้องปราบปรามถึงสองครั้ง
การไปเยือนทุกอาณาจักรและให้ทุกคนฝึกเกด



ถึงจะมีหลายเรื่องเกิดขึ้น แต่หากพูดถึงเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่
สุดสำหรับผม...

“ถ้าอย่างนั้น ท่านปู่ ท่านย่า ไปก่อนนะคะ”

“อา ไปดี ๆ นะ”

“โฮ่ ๆ ระวังตัวด้วยล่ะ”

“ค่ะ!”

นั่นคือการได้เป็นแฟนกับซิชิลี

ฮะ หากความวุ่นวายนี้จบลง จะได้เป็นเจ้าสาวสินะ

ตั้งแต่เป็นแฟนกันในตอนต้นช่วงหยุดฤดูร้อน แม้รู้สึกถึงเล
นิตหน้อยที่เรื่องดำเนินมาถึงขั้นนี้ระหว่างวันหยุด แต่ก็ไม่ได้รังเกียจ
อะไร

ต้องบอกว่าดีใจจนแทบทนไม่ไหวด้วยซ้ำ

“ชินคุง ไปกันเถอะค่ะ”

“อา คุณปู่ คุณย่า ไปก่อนนะคะ”

พวกเขาออกจากบ้านแล้วเดินคล้องแขนไปด้วยกัน

อนึ่ง มาเรียฝึกเกตได้แล้ว เธอจึงไปห้องเรียนโดยตรง

ถ้าเช่นนั้นทำไมพวกเราถึงเดินไปโรงเรียนนะเธอ

“ฮะ! นั่นไง ท่านราชาเวทกับท่านนักบุญหญิง!”

“ยังเหมาะสมกันเหมือนเดิมนะ”

“เฮ้อ...ฉันก็อยากได้แฟนเหมือนท่านนักบุญหญิงบ้างจัง...”

“ไม่ไหวหรอก จะไปมีผู้หญิงเหมือนท่านนักบุญหญิงได้
ยังไงกัน”

“ว่าไงนะ!?”

...เสียงดังเอะอะอย่างไรไม่รู้...

ผมกับซิชิลีเดินคล้องแขนไปโรงเรียนโดยไม่ใช้เกตนั่นมี



จุดประสงค์เพื่อแสดงให้เห็น หรือต้องบอกว่าป่าวประกาศให้รู้ว่า
ราชาเวทกับนักบุญหญิงแห่งอัลติเมต เมจิเซียนส์เป็นคู่หมั้นกัน และ
เพื่อบอกว่าห้ามแตะต้องชิซึลี

ถ้าอย่างนั้นทำไมต้องทำแบบนี้เน้อ

นั่นเพราะว่า...มีพวกที่ไม่หวังดีต่อชิซึลีอยู่เยอะ...ข้อมูลนั้น
ได้รับมาจากเจ้าหน้าที่สืบสวนออร์ทแห่งกองกำลังนครบาลระหว่าง
ช่วงหยุดฤดูร้อน

พูดตามตรง ไม่อยากทำเพราะเหมือนเล่นลิเกให้ดู แต่
เจ้าหน้าที่สืบสวนออร์ทเตือนว่า หากให้สังคมรับรู้ความสัมพันธ์
ของผมกับชิซึลีอย่างกว้างขวาง จะช่วยลดจำนวนผู้ชายที่คิดไม่ซื่อ
หรือเข้ามาจีบชิซึลี เลยต้องทำแบบนี้

แต่เป้าหมายของคุณออร์ทคงไม่ใช่แค่นั้น

บางครั้งพวกไม่หวังดีกับทางนี้จะโดนคนที่รู้สึกได้ว่าเป็นคน
ของกองกำลังนครบาลพาตัวไป

นอกจากแสดงให้เห็นว่านักบุญหญิงเป็นของราชาเวทแล้ว
ยังทำหน้าที่เป็นตัวล่อไปด้วยสินะ

...นายนั้นแพร่หลายไปทั่วแล้วรู้สึกเศร้าใจอย่างบอกไม่ถูก...

แม้การเดินทางนอกอย่างอิสระไม่ได้จะน่าอึดอัด แต่ได้สัมผัส
ประสบการณ์วัยรุ่นอย่างการไปโรงเรียนกับแฟนเนีย ดีใจจัง...

“ชินคุง เป็นอะไรไปจ๊ะ”

ขณะนึกถึงเหตุผลที่ต้องไปโรงเรียนด้วยกันสองคน ชิซึลี
ชะเง้อมามองหน้าผมด้วยสีหน้าแปลกใจ

ชิซึลีกอดแขนผมทำให้สัมผัสนุ่มนวลเหลือล้นมาโดนแขน...

“เฮ้ อ๊ะ เปล่า ถึงก่อนหน้านี้จะเคยไปโรงเรียนด้วยกัน
แต่ตอนแรกเป็นคนคู่กัน หลังจากนั้นก็เป็นคนคอยเปิดทางให้



ไม่ใช่เหรอ”

“ฮูๆ นั่นสินะ”

“ตอนนั้นก็กลับไปโรงเรียนกับซิริสในฐานะคนรักจริงๆ รู้สึก
ตื่นตันทึ่งนิดหน่อย”

“ซิริสคง...ฉันก็ตั้งใจจะ!”

พูดจบซิริสก็ถอดแขนผมแน่นขึ้นไปอีก

หว่า แบบนั้นมันแยในหลายๆ ความหมาย

โดยเฉพาะกับสติของผม!

“ฮืม! บ้าที่สุด!”

“เจ้าพวกชีวิตดี๊ ไปตายซะ!”

ผมโดนปั่นหัวด้วยการจู่โจมโดยไม่ตั้งใจของซิริส แต่เมื่อได้ยิน
เสียงโกรธแค้นกับเสียงทุบผนังจากข้างทางก็เลยรู้สึกตัว

ฟู...อันตรายนะเมื่อกี้

เกือบจับกดซิริสต่อหน้าสาธารณชนแล้วสิ

ผมเอาชนะกิเลสได้สำเร็จ หลังจากนั้นก็จู่จี้กับซิริสตลอดทาง
ไปโรงเรียน

ในที่สุดก็มาถึงโรงเรียน แต่ว่า...

ดูจากปฏิกิริยาที่เดินในเมือง รู้สึกว่าปฏิกิริยาของพวกนักเรียน
นั้นผิดคาดทำให้สับสนนิดหน่อย

“เหมือนกับ...มีสายตาจากนักเรียนคนอื่นๆ มองมาเลยนะจ๊ะ...”

“นั่นสิ...จนถึงก่อนช่วงวันหยุดพวกเราเป็นนักเรียนโรงเรียน
เวทมนตร์เหมือนกันแท้ๆ แต่ช่วงวันหยุดได้รับการประดับยศ...คงไม่รู้
จะเข้าหาอย่างไรดีละมั้ง”

ยิ่งใกล้โรงเรียน แน่ใจว่าจำนวนนักเรียนยิ่งเพิ่มขึ้นตาม

